

(כו) **וְאַחֲרֵיכֶן יִצָּא אָחִיו וַיַּדַּו אֲחֹתָם בַּעֲקָב עַשׂוֹ**
דָּעֵשׂוּ וְקָרְאָ שָׁמָה יַעֲקֹב וַיַּצְקַק בְּרַ שְׁתִין
שְׁנִין כִּד יִלְדַת יִתְהֻן:

וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב וַיַּצְקַק בְּנֵשִׁים שָׁנָה בְּלִדְתָּם:

יש"י ו' ואחריךן יצא אחיו וג'ו'. שמעתי מדרש אגדה הדורשו לפ' פשותו: 'בדין היה אוחז בו לעובבו, יעקב נוצר מטפה ראשונה ועשׂוֹ מן השנִית, צא ולמד משופרת שפיה קצורה, פָּתָח זוֹ. הַפְּנִכְשָׁתָ רָאשָׂוֹנָה, תֵּצָא אַחֲרָוֹנָה, וְהַגְּנִכְשָׁתָ אַחֲרָוֹנָה, תֵּצָא רָאשָׂוֹנָה. נִמְצָא, עַשׂוֹ הַנּוֹצֵר בְּאַחֲרָוֹנָה, יֵצָא אַחֲרָוֹן, וַיַּעֲקֹב בָּא לְעַבְבּוֹ שִׁיחָא רָאשָׂוֹנָה. בַּעֲקָב עַשׂוֹ. סִימָן שָׁאַין זֶה מְסֻפֵּיק לְגָמָר מְלֻכָּתוֹ, עַד שָׂהָה עַזְמָד וַיַּצְקַק רַחֲמָה מִן קְדִין. בַּעֲקָב עַשׂוֹ. סִימָן אַפְּרָם: 'אָפְּסִים קָרִיתָן לְבָכְרוּם שֶׁם, אָרְ אַקְרָא לְבָנָיו בְּכָרְךָם שֶׁם. וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב. הַקְּדוֹשָׁ-בָּרוּךְ-הָוּא (ס"א אָפְּרָם: 'אָפְּסִים קָרִיתָן לְבָכְרוּם שֶׁם, אָרְ אַקְרָא לְבָנָיו בְּכָרְךָם שֶׁם. וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב. הַקְּדוֹשָׁ-בָּרוּךְ-הָוּא (ס"א אָפְּרָם: 'אָפְּסִים קָרִיתָן לְבָנָיו בְּכָרְךָם שֶׁם, אָרְ אַקְרָא לְבָנָיו בְּכָרְךָם שֶׁם. וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב. בְּנֵשִׁים שָׁנָה בְּלִדְתָּם').

פירוש אל של אברהם – הרב אליאשוי

עומד ונוטלה הימנו – וזהו "ונדו".
 אוחזת בעקב עשר', שיעקב יקח בידיו
 מעשׂוֹ את מלכותו לפני סיום מלכותו
 (גר"א).
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב – הַקְּדוֹשָׁ-בָּרוּךְ-הָוּא
 הוא – כי מכיון שפתותבו "וַיִּקְרָא בְּלִשּׁוֹן
 נִסְתָּר, הַרְיִי וְרוֹפוֹן הַקְּדוֹשָׁ-בָּרוּךְ-
 הָוּא שֶׁהוּא הַפְּסָטָר, וַיִּקְרָא לוֹ יַעֲקֹב"
 על שם העתיד, שהוא יכשל לבסוף,
 ובומו שפירש רשי לעיל (^{נ"א}).
(אמ'': אַתָּם קָרִיתָן – בְּלִשּׁוֹן הַפְּטוּב
 "וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ".

לְבָכְרוּכָם שֶׁם – עַשׂוֹ.
אָפְּ אַנְיָ אַקְרָא לְבָנָי בְּכָרְךָם – שֶׁמוֹת
 ד, כה.
שֶׁם, הָרָא הוּא דְבִתְיָו: וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב – בדרפוס ראשון ושני לא גורסים את זה.
דָּבָר אַחֲרָה: אָבְיוֹ קָרָא לוֹ "יַעֲקֹב" – ולא הוצרף לכתבו, כי סתם הקורא שם הוא האב (^{נ"א}).

על שם אחיות יעקב – בפרשׁוֹן.
בְּנֵשִׁים שָׁנָה – עַשׂר שָׁנִים
מְשֻׁנְשָׁאָה – בְּהִיּוֹתָה בְּתַ שְׁלַש,
 בראשיל ברשי פסוק ב.
עַד שְׁנִיעָשִׂית בְּתַ יְגַנְּשָׁה וְרָאָוָה
 לחריוון – ציריך לומר שצער לאו דינא, שהרי בבר ברכות שנת י"ג היה ראה יבמות יב. ולבפי זה בהיותו בן חמישים ותשע שנה בבר ירע שעשה עקרה והתפלל עליה. ובהתו שיבתו בן ששים בלבד. וכן בתב ב"משכילה לדוד".

היה אוחז בו לעובבו, יעקב נוצר מטפה ראשונה ועשׂוֹ מן השנִית, צא ולמד משופרת שפיה קצורה, פָּתָח זוֹ. הַפְּנִכְשָׁתָ רָאשָׂוֹנָה, תֵּצָא אַחֲרָוֹנָה, וְהַגְּנִכְשָׁתָ אַחֲרָוֹנָה, תֵּצָא רָאשָׂוֹנָה. נִמְצָא עַשׂוֹ הַנּוֹצֵר בְּאַחֲרָוֹנָה יֵצָא רַחֲמָה, וַיַּעֲקֹב שְׁנוֹצֵר רַחֲמָה יֵצָא רַחֲמָה – כי מכך נאמר "וַיַּעֲנֵן יִצְרָה הָיָה רַחֲמָה יְצָא רַחֲמָה". וְלֹא עַל שֵׁם הַשְׁעָר, אָלָא עַל שֵׁם שִׁיחָה לְהָנִימָר בְּשָׁעָרוֹ בְּבוֹן שִׁים תְּרֵבָה – שְׁשִׁיעָרְתְּיו גְּדוּלָות כָּלִיקָה. וְלֹא לָמֶר שְׁבָה מְבָאָר רְשִׁי, שָׁלָא נִקְרָא עַשׂוֹ עַל שֵׁם שִׁיחָה עַשׂוֹ יִמְגּוּךְ בְּיַלְדָ גְּדוּלָה, וְהַשְׁעָרוֹת הַיְיָ רְקִים לְכָה. תורה כו.

וַיַּעֲקֹב בָּא לְעַבְבּוֹ – וְלֹא כָּה בַּעֲקָב עַשׂוֹ.
שִׁיחָה רָאשָׂוֹן לִלְדָה בְּרָאשָׂוֹן
 לייצרת, ויפטר – ויפתח.
פְּשָׁטוֹ – שְׁלָא כָּוֹרָה צְרִיךְ בִּיאָוָר: לְמַה
 נִאָמֵר "וַיַּחֲנֵן כִּן יֵצָא אָחִי", וְלֹא "וַיַּצְאֵא אָחִי" (ספר הזכר), או למחה לא נִאָמֵר: "וַיַּצְאֵא הַשְׁנִי" (לבדש). וְלֹא למחה הִיתה יְדוֹ אַוחַזְתִּיבָעָשָׂו (ויאס). ומזה שבtab רב ש"י, "שְׁמַעְתִּי מְדֻרְשׁ אַגְּדָה", אף שלבאורה הוא ממופרש בבראשית רבָה סג, ח, יש לאמ' קשות ששם לא קבואאות דלעיל, אלא רק למחה י"א תחילת, וכבראה זה מדרש אגדה אחר. ובספר "הנְּפָרָון" מביא נוסחא אתנית ישירה: "וְאַנְיִי הַסּוֹפֵר שְׁמַעְתִּי", דהיינו שאין זה מדברי רב ש"י אלא מאחד הפעתיקים, ואכן בדרפוס ראשון כל הקטע הזה אינו. ב"בדין" ולא בטבע, כי על פי טبع מי שנוצר ראשון יוצא אח'ון.

בקדמת שעשוויה משער (אלא שהיא חלקה), אלא בקדמת שהיא מלאה שער (גר"א).

פְּלוֹקִידָא – flocheide – אַרְגִּ צְמָר (אורץ לעמי רשי), קללא שער לעיר רשי. בלווע. וַיִּקְרָא שְׁמוֹ עַשׂוֹ – הַכְּלָל קָרָאו לוֹ בָּן, לְפִי שִׁיחָה נִعְשָׂה – וזה פירוש "עַשׂוֹ" מלשון עשי. וְנִמְרָב בְּשָׁעָרוֹ בְּבוֹן שִׁים תְּרֵבָה – שְׁשִׁיעָרְתְּיו גְּדוּלָות כָּלִיקָה. וְלֹא שְׁבָה מְבָאָר רְשִׁי, שָׁלָא נִקְרָא עַשׂוֹ עַל שֵׁם שִׁיחָה עַשׂוֹ יִמְגּוּךְ בְּיַלְדָ גְּדוּלָה, וְהַשְׁעָרוֹת הַיְיָ רְקִים לְכָה. תְּרֵבָה כו.

(כו) אַתְּרֵיכֶן יִצָּא אָחִיו וַנוּ –
שְׁמַעְתִּי מְדֻרְשׁ אַגְּדָה תְּדוֹזָשׁוֹ לְפִי
פְּשָׁטוֹ – שְׁלָא כָּוֹרָה צְרִיךְ בִּיאָוָר: לְמַה
 נִאָמֵר "וַיַּחֲנֵן כִּן יֵצָא אָחִי", וְלֹא "וַיַּצְאֵא אָחִי" (ספר הזכר), או למחה לא נִאָמֵר: "וַיַּצְאֵא הַשְׁנִי" (לבדש). וְלֹא למחה הִיתה יְדוֹ אַוחַזְתִּיבָעָשָׂו (ויאס). ומזה שבtab רב ש"י, "שְׁמַעְתִּי מְדֻרְשׁ אַגְּדָה", אף שלבאורה הוא ממופרש בבראשית רבָה סג, ח, יש לאמ' קשות ששם לא קבואאות דלעיל, אלא רק למחה י"א תחילת, וכבראה זה מדרש אגדה אחר. ובספר "הנְּפָרָון" מביא נוסחא אתנית ישירה: "וְאַנְיִי הַסּוֹפֵר שְׁמַעְתִּי", דהיינו שאין זה מדברי רב ש"י אלא מאחד הפעתיקים, ואכן בדרפוס ראשון כל הקטע הזה אינו. ב"בדין" ולא בטבע, כי על פי טבע מי שנוצר ראשון יוצא אח'ון.